

תפ"ח (חיפה) 612-10-16 - מדינת ישראל נ' סלמאן עאמר

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 612-10-16 מדינת ישראל נ' עאמר(עצור בפיקוח)

לפני הרכב כבוד השופטים: רון שפירא, נשיא [אב"ד] אברהם אליקים, סגן נשיא תמר נאות פרי	
המאשימה	מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז חיפה פלילי
נגד	
הנאשם	סלמאן עאמר ע"י ב"כ עוה"ד דרור ארד איילון, אדי אבינועם, יוסף ליבנה ואח'

גזר דין

השופט אברהם אליקים, סגן נשיא:

מבוא

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירת רצח, עבירה לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין כנוסחו היום) ולאחר שזוכה מעבירה של שיבוש מהלכי משפט.

2. על פי הכרעת הדין, הרשענו את הנאשם ברצח של מוניר נבואני ז"ל (להלן - מוניר ז"ל).

ביום 5.9.2016 בשעת בוקר, עת הגיע הנאשם, שכיהן כראש מועצת ג'וליס, לחניית רכבי המועצה, הגיע אל רכבו מוניר ז"ל כשמוט עץ בידו, באמצעותו חבט ברכבו של הנאשם. הנאשם שלף את אקדחו וירה לכיוון מוניר ז"ל 7 כדורים שגרמו למותו.

הרקע שהביא לסכסוך בין השניים היה קשר רומנטי שקיים הנאשם עם אשתו של מוניר ז"ל, לרבות מסרונים ששלח מוניר ז"ל לנאשם בעקבות אותו קשר, נושאים שתוארו בכתב האישום, והנאשם לא חלק עליהם (ראו ת/243 שהוגש בהסכמה ועדות הנאשם בעמוד 60 לשיבת 11.2.2018). בנוסף, הוכח כי הנאשם ביקש מאחיו נביל, עובר לאירוע, להביא לסיום את הסכסוך עם מוניר ז"ל.

במשך כ-3 שניות ירה הנאשם שבעה כדורים לעבר ראשו וחצי גופו העליון של מוניר ז"ל בידיעה כי

מדובר במוניר ז"ל המוכר לו היטב, ואשר כעס מאוד על הנאשם, אבל לא היווה מבחינתו סכנה המצדיקה להמיתו, גם לאור מפגש אלים קודם.

בהכרעת הדין דחינו את טענת הנאשם כי נכנס למצב דיסוציאטיבי בעת הירי וקבענו כי הנאשם שלף את הנשק, דרך אותו וירה 7 כדורים מתוך מודעות מלאה וכוונה להמית את המנוח אותו זיהה כבר מתחילת האירוע. עוד דחינו את טענת הנאשם לפעולה מתוך הגנה עצמית, היות והנאשם ידע כי בפניו עומד מוניר ז"ל וגם לפי דברי הנאשם הוא לא ראה במוניר ז"ל סכנה מוחשית לחייו.

בנוסף, קבענו כי הנאשם לא היה במצב של סכנת חיים וכי אף אחת מהיריות לא הייתה הכרחית שכן הנאשם יכול היה לנקוט פעולות שאינן קטלניות. כאן, נקבע כי כבר מיריית הכדור הראשון לא היה מצב היכול להיחשב כהגנה עצמית ובוודאי לא בעת ירית הכדור השביעי והאחרון.

המאשימה לא ייחסה לנאשם תכנון רצח מבעוד מועד אלא רק בעת התרחשות האירוע.

אנו קבענו כי אצל הנאשם התגבש יסוד נפשי של החלטה להמית, אם כי המפגש שהסתיים בתוצאה הקטלנית לא היה מתוכנן מבחינת הנאשם, הוא נכפה עליו ומבחינתו לו יכול היה, הוא היה מונע את האירוע 'המתגלגל' שתחילתו ביוזמת מוניר ז"ל.

לא הוכח קיומו של קנטור. הנאשם לא פעל מתוך הגנה עצמית והתנהגותו גם לא יכולה להיחשב כחריגה "במידה מועטה" מתחולת הסייג של אותה הגנה.

קבענו כי לא מדובר במקרה זה ברצח בנסיבות מחמירות בשל העדר תכנון מוקדם או קיום הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית.

לעניין אשמו של הנאשם הבהרנו כי המפגש הטרגי לא היה מתוכנן, ובמהלך 3 השניות בהן בחר הנאשם לירות - הוא פעל בשל בחירה שגויה מבחינת שיקול דעתו. בזמן הירי הנאשם היה ממוקד מטרה, והמטרה היא - המתתו של מוניר ז"ל, וזאת מבלי שהנאשם סיכן בירי אדם אחר.

ראיות לעונש

3. לנאשם אין רישום פלילי קודם.

המאשימה ביקשה להביא כחלק מהראיות לעונש את עדותו של חסן, אחיו של המנוח ז"ל. הסנגורים התנגדו להשמעת עדותו. לטענתם דרך זו מנוגדת לסדר הדין הפלילי והוסיפו כי שמעו על זהותו של המעיד רק בפתח הדין.

לאחר שמיעת טיעוני הצדדים נעתרנו לבקשת המאשימה ולהבהרת הנושא אפנה לע"פ 2906/19 **פלוני נגד מדינת ישראל** (14.7.2019) וכך נקבע באותו מקרה על ידי כב' השופט סולברג:

"הצהרת נפגע עבירה, הנערכת לפי סעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה, נועדה להגשה בשלב גזירת העונש, ... בסעיף קטן (ב) נקבע, כי אין בהוראה האמורה כדי לגרוע מהוראות סעיף 187 לחוק סדר הדין הפלילי, העוסק בהבאת ראיות לעניין העונש בשלב גזירת הדין. על כך מובהר, בדברי ההסבר להצעת חוק זכויות נפגעי עבירה, כי "מוצע לקבוע שאין בהבאתה [של הצהרת הנפגע לפני בית המשפט - נ' ס'] כאמור כדי לגרוע מסמכותו של תובע להביא ראיות לענין העונש, ובכלל זה להעיד את הנפגע" (ה"ח התשס"א 506, 509-510; ההדגשה הוספה נ' ס')."

חסן, אחיו של המנוח מוניר ז"ל בעדותו הקצרה, תאר את הטרגדיה המשפחתית. לפני 35 שנה בני המשפחה איבדו אח שנהרג בלבנון ולפני 4 שנים נרצח מוניר ז"ל, אירוע שגרם להם להיות מרוחקים מהכפר. הוא תאר כי לו ולמשפחתו נגרם כאב וסבל לאורך התקופה הארוכה בה נמשך המשפט. הסנגורים שהתנגדו כאמור להשמעת עדותו, לא בקשו לחקור אותו בחקירה נגדית.

4. מטעם ההגנה העידו 6 עדים והוגשו בהסכמה 3 מכתבים של 3 אנשים נוספים כמפורט להלן:

הראשון שבעדים, ג' מפקדו של הנאשם ביחידה סודית. עדותו תועדה בפרוטוקול חסוי במחשב נייד ולכן אתאר דבריו בתמציתיות ללא פרטים. ג' היה מפקד יחידה סודית אליה גייס את הנאשם, הפעילות ביחידה היא פעילות מבצעית אינדיבידואלית ברמת סיכון גבוהה מאוד בתנאי חוסר ודאות קיצונית וכל זאת ללא תגמול חומרי. הוא נבחר בשל הצטיינותו בתפקידים קודמים גם בהם תרם למדינה.

משה קפלינסקי - אלוף במיל', מכיר את הנאשם 25 שנה, גם על רקע הטרגדיה שפקדה את משפחת הנאשם כאשר אחיו של הנאשם נהרג כמג"ד גולני בשנת 1995. להנצחת זכרו הוקמה עמותת עמירים שערכיה הם דו קיום ואהבת הארץ והנאשם היה הרוח החיה של העמותה שתומכת במשפחות במצוקה, יהודים ודרוזים. לדבריו, הנאשם מנהיג שהמדינה חשובה לו, הוא שואף לחינוך לערכים ועזרה למיעוטי יכולת. העד הבהיר כי הוא מגנה את האירוע שבו הורשע הנאשם ולדבריו לא הייתה "הצדקה לקיומו".

אהוד שורש - חבר של הנאשם כ-30 שנה, שותפו לעסקים ואף משמש כמפקח על הנאשם בתקופת מעצרו באזוק אלקטרוני, במהלכה במספר רב של שיחות הוא נחשף לקושי שחוזה הנאשם בשל התוצאה הטרגית של האירוע - העובדה שהרג אדם. לדבריו, הנאשם הוא אדם מיוחד בעל מחויבות למשפחתו, לכפרו ולעדה הדרוזית.

עו"ד ויסאם נבואני - ראש מועצת ג'וליס מזה שנתיים ושימש כיועץ המשפטי של המועצה בתקופת כהונתו של הנאשם כראש מועצה. הוא תאר את מצבה הקשה של המועצה עובר למינוי הנאשם והבראתה בזכותו בתחומי החינוך, הספורט, החברה והכלכלה ותיאר כי הנאשם הוביל גביית חובות מקומית בשוויון ובשנת 2015 קבלה המועצה פרס בנושא איכות הסביבה. הוא תאר את השלכות האירוע הטרגי, סיפר כי גם המנוח וגם הנאשם, שהיו חברים, פעלו לטובת המועצה, והעיד כי אחרי האירוע הנאשם ומשפחתו עזבו את היישוב וניסיונות לסולחה לא צלחו.

מאיר מודן - מכיר את הנאשם במשך שנים, אתו הוא בקשר קרוב, גם בפעילות בחו"ל, שם צרף את הנאשם כסגנו. העיד כי הוא מאמין בו וביקש להתחשב בעברו עתיר הזכויות.

ג'אבר חמוד - ראש מועצת סג'ור ויו"ר פורום מועצות דרוזיות צ'רקסיות. תאר את תרומתו הרבה של הנאשם לקידום העדה הדרוזית, ובכלל זה החלטת 959 של הממשלה. העיד כי הנאשם אדם ערכי, פטריט לעדה הדרוזית ולמדינה, ועל תרומתו לחיי התושבים בתקופת כהונתו. עוד תאר כי הנאשם ביקש שתערך סולחה, ניסיון שלא צלח.

בנוסף הוצגו 3 מכתבים. מכתבה של ד"ר דליה פרל אולשוונג, מאגודת הידידים של אוניברסיטת חיפה, שתיארה את הנאשם כתורם פעיל של מועדון הידידים, אשר היה שותף פעיל בקידום ההשכלה הגבוהה בישראל ועזר רבות לסטודנטים נזקקים ומצטיינים.

איה חיראדין, מנהלת אגף החינוך דרוזי וצ'רקסי, שתארה את תרומתו של הנאשם כראש מועצת ג'וליס לקידום חינוך הילדים ומימוש תכנית הממשלה לצמצום פערים בישוים דרוזים וצ'רקסיים.

ח"כ אבי דיכטר, שהיה ראש השב"כ, הכיר את הנאשם במסגרת תפקידו כשר לביטחון פנים עת סייע הנאשם לטפח צעירים מהעדה הדרוזית בתחום ההייטק. תאר את הקמת עמותת עמירים-על ידי הנאשם להנצחת זכרו של אחיו המנוח שנ ג דרום לבנון. הנאשם מוכר לו כאדם שאוהב את המולדת והיה מוכן להקריב את חייו במשימות כלוחם מעבר לקווי האויב ופעל כאיש ציבור ישר וערכי לתקן סוגיות ציבוריות במועצה המקומית ג'וליס. בפתח מכתבו ציין ח"כ דיכטר כי הוא מגנה את המעשה בו הורשע הנאשם.

תסקירי נפגעי עבירה

5. הוצגו בפנינו שני תסקירי נפגעי עבירה, האחד מתאר את הפגיעה באשתו ובילדיו של המנוח והשני הפגיעה בהוריו של המנוח, שלושת אחיו, ושתי אחיותיו.

למנוח שני ילדים שהיו בני 8 ו-12 שנים בעת הרצח, בני המשפחה חיים יום יום את הירצחו של מוניר ז"ל, בנוסף לכאב על אובדנו, הכאב התעצם משום שהרצח גרם לנתק בתוך המשפחה הגרעינית בין בני המשפחה לבין האלמנה והילדים, אשר נאלצו לעזוב את ביתם ועברו להתגורר במקום אחר. עורכות התסקיר התרשמו כי הילדים הקטינים ששכלו את אביהם הם "המפסידים העיקריים", הם זקוקים לתמיכה, אהבה והכלה. הילדים תארו מצב לפיו הם קרועים בין שני חלקי המשפחה, כשהם רוצים לשוב לביתם להתאחד עם המשפחה המורחבת לצד הצורך הבסיסי להיות קרובים לאמם. בנו של המנוח (כבן 16 היום) ביקש להעביר מסר לשופטים ולפיו איבד "אבא שנרצח סתם, הוציאו אותי מביתי, המשפחה שלי לא רוצה שאחזור לבית שלי ... איבדתי את כל החיים שלי". הבן הצעיר מתקשה מאוד להתמודד עם האובדן ועם חרדת נטישה עקב אובדן אביו.

האלמנה תארה את האובדן הכבד, את האבל המלווה אותה יום יום וכי בנוסף לאובדן היא חווה האשמה חברתית וקהילתית כלפיה ועסוקה בהישרדות בסיסית יומיומית.

המנוח הותיר אחריו שני הורים וחמשה אחים (אח שישי נפטר במלחמת שלום הגליל). התסקיר

לגביהם כולל פרוט של הפגיעה הספציפית שנפגע כל אחד מבני המשפחה אשר גם כיום, בחלוף 4 שנים מהרצח, חווים כעס על מוות נטול משמעות, כאב ותחושת אובדן קשה. הם מרגישים מבודדים חברתית בקהילה שבה חיים, נבגדים וקרועים מבפנים. הם מצפים להכרה בעומק אובדנם, ועורכת התסקיר המליצה כי ייפסק פיצוי כספי משמעותי לבני המשפחה כהכרה בפגיעה האנושה של הנאשם במנוח ובקשיים הרבים שהם חווים.

בתום הטיעונים לעונש נעתרנו לבקשת הסנגורים להגיש התייחסות בכתב לתוכן תסקירי נפגעי העבירה. בתגובה שהוגשה ביום 29.11.2020, חלקו הסנגורים על חלק מהעובדות הנטענות על ידי נפגעי העבירה. לטענת ההגנה, היא לא יודעת על בידוד קהילתי של בני משפחת המנוח, לא היה חשש לפגיעה בביטחונם האישי והם לא מאוימים מצד הנאשם או בני משפחתו. עוד הוסיפו הסנגורים כי משפחת המנוח נישלה את אלמנתו ומנסה לשכנע את ילדיו לעזוב אותה.

תמצית טענות הצדדים

6. המאשימה הגישה טיעון כתוב והשלימה טיעון בע"פ. היא בחרה שלא לטעון לקיומו של מתחם עונש הולם (ראו עמודים 5 ו-11 לטיעון בכתב) מאחר ולדעתה העונש ההולם והמתאים במקרה זה הוא עונש של מאסר עולם בלתי קצוב לצד מאסר מותנה ופיצוי לבני משפחת המנוח. לטענתה, הכלל - גם על פי הצעת החוק ודו"ח ועדת קרמניצר - צריך להיות עונש של מאסר עולם לרוצח בכוונה. המאשימה הפנתה לשני פסקי הדין היחידים שדנו בסוגיה של עבירת רצח לצידה עונש שאינו מאסר עולם חובה, תפ"ח (מחוזי ת"א) 26100-07-17 **מדינת ישראל נגד ברוך** (24.11.2019) (להלן - ענין ברוך) ותפ"ח (מחוזי מרכז) 58246-02-18 **מדינת ישראל נגד ברהנו** (10.12.2019) (להלן - ענין ברהנו).

המאשימה טענה כי הנאשם הפעיל אלימות חריגה, קיצונית ואכזרית המצדיקה עונש אחד בלבד, מאסר עולם.

7. ההגנה טענה בפנינו והגישה לאחר הדיון טיעון כתוב במענה לטיעון הכתוב שהגישה המאשימה. לטענתה, העונש המתאים צריך להיות נמוך מ-7 שנות מאסר בפועל בהתחשב באישיותו של הנאשם תרומתו לחברה ולמדינה ולנסיבות המקרה שאינן תואמות למקרה רצח רגיל. לטענתה, מידת האשם במקרה זה נושקת במהותה למידת האשם שיש בעבירת הריגה בנסיבות שאינן החמורות ביותר. היום, לאחר תיקון 137 לחוק העונשין, יש לבחון לטענתה את מידת האשמה באופן קונקרטי, לפי נסיבות המעשה ולאחר מכן להתאים את העונש לנסיבות העושה.

בטיעוניה, הפנתה לחוות דעתו של הנשיא בהכרעת הדין שתיאר המקרה כאירוע טראגי שהמית אסון על הצדדים הישירים, משפחותיהם והקהילה בה חיו ובסופו של הליך מדובר באירוע שבבסיסו שיקול דעת מוטעה, שהוביל לחריגה ממידתיות התגובה.

הסנגורים הדגישו כי הנאשם לאורך חייו היה מאופק ומתון, מעולם לא היה מעורב בהליך פלילי או משמעותי, מרגע הירי הוא סימן שהוא ירה, לקח אחריות חברתית אזרחית ומצטער על מותו של מוניה ז"ל. עוד לפני האירוע הוא עשה מאמצים בעזרת אחיו נביל לסיים את הסכסוך עם המנוח ולאחר האירוע הוא השקיע מאמצים לסיים את המחלוקת בסולחה ובדרכי שלום.

הם תארו את הפגיעה הקשה בשתי המשפחות, משפחת מוניר ז"ל ומשפחת הנאשם, שסולקה מהכפר מחשש לפגיעה בה ומסלול חייו המפואר של הנאשם נעצר. במהלך המשפט נפטר אביו והנאשם לא יכול לפגוש את אמו הקשישה.

אשר לנסיבות העבירה הדגישו הסנגורים כי גם לפי הכרעת הדין, האירוע לא היה מתוכנן והוא נכפה על הנאשם, כאשר מיד בתחילת האירוע הוא נסוג לתוך רכבו. לאחר התגרות אלימה שנמשכה 30 שניות, פעל הנאשם במשך 3.5 שניות מתוך טעות בשיקול דעת בהתאם לקביעה בהכרעת הדין ומכאן שמידת האשם של הנאשם נמצאת ברף הנמוך. עוד הוסיפו הסנגורים כי לפי הכרעת הדין, הפרובוקציה החריפה של המנוח הייתה בגדר קנטור אובייקטיבי. הנאשם הותקף בהפתעה במקום בו היה אמור לחוש מוגן.

הסנגורים הפנו לדברי עדי האופי, הנאשם חי חיים נורמטיביים במשפחה נורמטיבית, אביו ז"ל שרת כשוטר, אחיו ז"ל נפל במלחמת גבורה, הנאשם התגייס להנצחת אחיו במסגרת עמותת עמירים לתרום לחברה וכל זאת לצד פעילותו הביטחונית לאורך שנים, חלקה בפעילות סמויה ומסוכנות מאוד למען המדינה. גם החלטתו להעדיף להיות ראש מועצה על פני עסקים פרטיים נועדה לסייע לתושבי היישוב ומהלך כהונתו הביא לשינוי דרמטי, שיפר את מערכת גביית כספי הציבור גם במחיר עימותים עם המתנגדים.

הסנגורים ביקשו לקחת בחשבון כי מדובר בעבירה חדשה, שטרם התגבשה לגביה מדיניות ענישה בפסיקה, באנלוגיה ניתחו 15 פסקי דין שונים בעבירות המתה שונות בהם הוטלו עונשים של 2, 3, 4, 4.5, 5 ו-7.5 שנות מאסר לכל היותר (הוצגה רשימה עם פרטי פסקי הדין), מקרים בהם המית נאשם את מי שתקף אותו, גם אם ההתקפה לא סיכנה את חייו, או חלפה בעת ההמתה, וגם כאשר נדחתה הגנת הנאשם.

בטיעון הכתוב הם שבו והדגישו את מאמצי הפיוס של הנאשם ומשפחתו, הוא התנצל והיה נכון להעמיד משאבים משמעותיים לפיצוי משפחת המנוח וילדיו.

עוד ביקשו לקחת בחשבון כי הנאשם היה עצור כשנתיים בבית סוהר ושנתיים נוספות באיזוק אלקטרוני.

בהתחשב בחרטתו העמוקה של הנאשם, בתרומתו לחברה ולמדינה, בהתאם לעדויות האופי והצטיינותו לאורך השנים ללא רבב פלילי, ביקשו הסנגורים לקבוע עונש על הצד הנמוך של המתחם ולהשאיר לו שארית חיים מכובדת.

בתום הטיעונים אמר הנאשם כי ליבו עם משפחת המנוח, הוא מצטער על האירוע הטרגי בכל יום וכי יעשה הכול כדי לפייס את משפחת המנוח.

דין

מתחם העונש ההולם

8. במקרה זה מדובר באירוע אחד ומכאן שיש לקבוע מתחם עונש הולם אחד.

העיקרון המנחה בקביעת מתחם העונש הוא עיקרון ההלימה, שמשמעותו "קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40ב' לחוק העונשין).

בהתאם להכרעת הדין, קבענו כי הנאשם רצח את המנוח בכוונה תחילה בהתאם ליסודות העבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין. בקרב הנאשם התגבש יסוד נפשי של החלטה להמית, הנאשם - לוחם מיומן, ירה במנוח מטווח קצר מאוד 7 יריות, 2 קליעים פגעו בראשו של המנוח וקליע אחר בחדר הימני של הלב והכול מתוך נחישות להמיתו. הנאשם פעל מבלי שהיה קנטור ולא כחלק מהגנה עצמית. נסיבות אלו מצביעות לטעמי על מידת אשם בדרגה גבוהה.

עוד קבענו כי הנאשם זיהה את המנוח לאורך כל האירוע והוא יכול היה לעשות פעולות להפסקת העימות ולמרות זאת בחר לירות במנוח כדי להמיתו, ולא כדי להגן על עצמו. חשוב להזכיר את הירייה הרביעית הנראית בסרטון שהיא בבחינת 'וידוא הריגה', ירייה שנורתה מטווח קצר, כמעט הצמדת קנה האקדח לעורפו של המנוח, כשהמנוח כבר מנוטרל, המוט נשמט מידו והוא עם גבו אל הנאשם.

מאחר ובמהלך המשפט (ביום 10.7.2019) נכנס לתוקף תיקון 137 לחוק העונשין, בחנו את נסיבות ביצוע העבירה בהתאם להוראות התיקון והחלטנו להרשיע את הנאשם בעבירה של רצח כהגדרתה לאחר תיקון 137 לחוק העונשין, עבירה לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין שהעונש הקבוע לצידה הוא עונש מאסר עולם כעונש מרבי אך לא כעונש חובה.

תיקון 137 קבע בין השאר 4 רמות ענישה לעבירות המתה מסוימות:

רצח בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיף 301א לחוק העונשין, העונש מאסר עולם חובה.

רצח- בכוונה או באדישות עבירה לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין, העונש המרבי- מאסר עולם.

המתה בנסיבות של אחריות מופחתת- עבירות לפי סעיף 301ב לחוק העונשין, העונש המרבי מאסר של 15 או 20 שנה.

המתה בקלות דעת- עבירה לפי סעיף 301ג לחוק העונשין, העונש המרבי 12 שנות מאסר.

בהכרעת הדין קבענו כי לא התקיים במקרה זה תכנון מוקדם או הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית, האירוע התחיל באופן מפתיע ביוזמת המנוח והירי בוצע תוך 3 שניות ולכן לא ניתן לראות במקרה זה רצח בנסיבות מחמירות.

קבענו גם כי לא התקיימו במקרה זה נסיבות של אחריות מופחתת (אין קרבה לסייג של הגנה עצמית ולא הוכח קנטור).

כך שרמת הענישה היחידה המתאימה למקרה רצח זה היא של עונש מרבי של מאסר עולם ונזכיר כי במסגרת תיקון 137 לחוק העונשין הוסף סעיף 311א שקובע כי "בעבירה לפי סימן זה שדינה מאסר עולם ולא נקבע שהוא עונש חובה, רשאי בית המשפט להטיל מאסר עולם לתקופה בלתי קצובה או מאסר לתקופה שלא תעלה על שלושים שנים".

חשוב להזכיר כי אחד מהגורמים המרכזיים לתיקון 137 - לו גם השלכה על רמת הענישה, היה שאלת התיוג של אדם כרוצח והטבעת 'אות קין' על מצחו, ולצורך כך נקבעה החלופה של המתה בנסיבות של אחריות מופחתת, אלא שזה לא המקרה שלפנינו. לעניין זה ראו את דו"ח ועדת קרמניצר (אוגוסט 2011) (להלן-דו"ח הוועדה), לאמור: "הצוות סבור כי מבחינת התיוג והמסר שהוא מגלם, העונש של מאסר עולם הוא עונש ראוי כעונש מרבי בגין רצח".

עוד חשוב לציין כי סעיף 300(א) לחוק העונשין, לפיו הרשענו את הנאשם, ריכז לתוכו שתי רמות שונות של מחשבות פליליות, כוונה ואדישות, ולשני המקרים נקבע עונש מרבי אחד, מאסר עולם. לפני התיקון לחוק העונשין, יסוד נפשי של אדישות התאים לעבירת הריגה (סעיף 298 לחוק העונשין בנוסחו הקודם) ולגביו נקבע עונש מרבי של 20 שנות מאסר ובמקרים של רצח בכוונה, לפי נוסחו הקודם של חוק העונשין (סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין), העונש היה מאסר עולם חובה.

ימים יגידו האם בכל מקרה של רצח בכוונה להבדיל מהמתה באדישות העונש צריך להיות מאסר עולם ועונש זה בלבד כטענת המאשימה שאינה מקובלת עליו כפי שאפרט להלן.

(בעניין ברוך הנ"ל בו בוצע רצח בכוונה המאשימה עתרה למתחם עונש הולם של 20-25 שנות מאסר בפועל למרות שגם שם הורשע הנאשם בעבירה לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין שהעונש בגינה הוא מאסר עולם).

הערך החברתי שנפגע בצורה קשה מאוד הוא ערך קדושת החיים והגנה על ביטחון הציבור לשלמות גופו.

מאחר ותיקון 137 לחוק העונשין הוא יחסית חדש יש רק שני פסקי דין הדנים במדיניות הענישה במקרה של עבירת רצח שהעונש הוא מאסר עולם שאינו עונש חובה (ענין ברוך וענין ברהנו לעיל). ענין ברהנו אינו מתאים להשוואה, מאחר ודובר בו במספר עבירות והייתה הסכמה חלקית לעניין העונש בשל קשיים ראייתיים.

העדר פסיקה נוהגת לא מונע קביעת מתחם עונש הולם מאחר והוא נקבע גם על פי מדיניות הענישה הראויה, ראו לעניין זה פסק דינה של כבוד השופטת חיות (כתוארה אז) בע"פ 6544/16 **ניסנצוויג נגד מדינת ישראל** (21.2.2017):

"עוד נפסק כי אין זהות בין מתחם העונש ההולם ובין מדיניות הענישה הנוהגת. מתחם העונש

ההולם מגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים ומדיניות הענישה היא רק אחד מאותם".

בעניין ברוך הורשע הנאשם לאחר שמיעת ראיות ברצח אשתו, עבירה לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין. באותו מקרה חנק הנאשם את אשתו באמצעות כרית (הנאשם לא היה מיוצג בשלב גזר הדין בשל סירובו לקבלת ייצוג) ולאחר מכן ניסה להתאבד. בית המשפט המחוזי בתל אביב קבע מתחם עונש הולם שנע בין 18 ל-24 שנות מאסר בפועל ודן אותו ל-20 שנות מאסר בפועל. הקצה התחתון של המתחם נקבע בהסתמך על העובדה כי הנאשם התכוון להתאבד וריחם על אשתו שתיוותר לבד

ללא סיוע בהעדרו ולכן רצח אותה וניסה להתאבד מיד לאחר מכן.

בעת ניתוח מתחם העונש ההולם התייחס בית המשפט המחוזי למקרים בהם הומרה עבירת רצח בהריגה ובחן את רמות הענישה במקרים שהיו קרובים לעבירת רצח.

כך נבחן ע"פ 1456/01 חדד נגד מדינת ישראל (22.10.2001) - באותו מקרה, בעקבות סכסוך על מקום חניה, תקף הנאשם שהיה בן 21 את המנוח באמצעות סכין וגרם למותו. בית המשפט המחוזי הרשיעו בהריגה ולא ברצח כי לא שוכנע שהתגבשה בקרבו החלטה להמית, אך גזר עליו את העונש המרבי הקבוע בחוק, 20 שנות מאסר בפועל. ערעורו לבית המשפט העליון נדחה וכך קבע כב' השופט טירקל:

"אכן, העונש שנגזר על המערער הוא העונש המרבי הקבוע לעבירה בחוק, אולם יש לזכור כי במדרג המעשים הגורמים למותו של אדם עומד מעשהו של המערער, כפי שתואר בראש הדברים, בדרגה החמורה ביותר, זו המתקרבת לרצח, ורק כפשע. היה בין המערער לבין הרשעתו ברצח. חיי אדם הם ערך מקודש בחברתנו. המעשה שעשה המערער הוא ביטוי קיצוני של זלזול בערך זה. עליו, ועל עוברי עבירה כמותו, לשאת בעונש המרבי הקבוע בחוק, אלא אם נמצא צד זכות המצדיק הקלה בעונש. כזה לא נמצא למערער".

בקשה לדיון נוסף שהגיש המערער נדחתה (דנ"פ 8473/01 06.12.2001).

בע"פ 1076/15 טווק נגד מדינת ישראל (7.6.2016) הואשם הנאשם בעבירת רצח עת דקר הנאשם את אשתו באמצעות סכין, דקירה אחת בלב. במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה לעניין העונש הומרה עבירת הרצח בהריגה, הנאשם נדון ל-18 שנות מאסר בפועל וערעורו לעניין העונש נדחה.

בע"פ 7179/14 טוויל נגד מדינת ישראל (22.11.2015) גרם המערער למותו של המנוח על ידי מכה בראשו של המנוח באמצעות מפתח ברגים. הוא הואשם ברצח ובמסגרת הסדר טיעון הומרה העבירה להריגה, המערער הודה בכל המיוחס לו ופיצה את נפגעי העבירה עוד בטרם הוגש כתב האישום. בית המשפט המחוזי דן אותו ל-19 שנות מאסר בפועל, בית המשפט העליון הפחית העונש ל-17 שנות מאסר בהתחשב בהודאתו של המערער במיוחס לו; נטילת האחריות והחרטה הכנה שהביע המערער והליך שיקומי בו נטל חלק.

אני אפנה לפסקי דין נוספים: בע"פ 10045/17 רבאייב נגד מדינת ישראל (24.12.2018) הואשם המערער בעבירת רצח. המערער שהיה כבן 18 ו-4 חודשים, סבל מבעיות נפשיות ודקר את המנוח דקירה אחת בלבו וגרם למותו. בית המשפט המחוזי זיכה אותו מעבירת רצח כי לא הוכחה כוונה תחילה, אך הרשיעו בהריגה ודן אותו ל-18 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון הפחית העונש והעמידו על 16 שנים בשל גילו הצעיר ובעיקר מצבו הנפשי המורכב. בעת ניתוח רמת הענישה הנוהגת נקבע כך:

"בנסיבות של עבירת הריגה הקרובה בנסיבותיה לרצח (במקרים רבים מסוג זה האישום המקורי היה, כמו בענייננו, בעבירת רצח), רמת הענישה הנוהגת היא במנעד שבין 12 ל- 20 שנות מאסר".

בע"פ 4524/18 חנוכיב נגד מדינת ישראל (3.3.2019) נדון המערער ל-19 שנות מאסר, בגין שיסוף גרונו של המנוח מספר פעמים עד גרימת מותו. הוא הואשם ברצח ובמסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה לעונש הומרה העבירה בעבירת הריגה. בית המשפט העליון קבע שהעונש שהוטל על המערער מבטא נאמנה את חומרת המעשה וערעורו נדחה.

בע"פ 6501/18 עלא עאצי נגד מדינת ישראל (22.4.2020) התברר ענינו של המערער שזוכה מעבירת רצח והורשע בעבירת הריגה. הנאשם, ללא תכנון מראש, תקף ביחד עם שני חבריו אדם למטרת שוד, שני חבריו הורשעו בעבירת רצח ובשל חלקו המופחת הוא נדון ל-18 שנות מאסר בפועל, ערעורו נדחה על ידי כב' השופט אלרון בין השאר מהנימוקים:

"...אדישותו (לפחות) לתוצאה, הנזק למשפחת המנוח ואי קבלת אחריות למעשה (הנמשכת

למעשה עד היום והמתבטאת גם בטענה הנפסדת על כך שהמנוח תקף אותו ראשון)".

ניתן לשקול רמת ענישה ראויה בעבירת רצח בדרך של אנלוגיה מהדרך בה פעלו בתי המשפט לפני התיקון לחוק, עת נקבע כי התקיימו תנאי סעיף 300א לחוק העונשין כהגדרתו אז. אזכיר כי כותרת השוליים הייתה "עונש מופחת" (ולא אחריות מופחתת כהגדרתה היום) ונקבע כי ניתן להטיל עונש "קל" ממאסר עולם חובה ללא הנחייה מעבר לכך.

בע"פ 3321/16 הברה נגד מדינת ישראל (22.2.2018), המערער שסבל מהפרעה נפשית רצח את חברו לעבודה עת הכה בראשו 5 פעמים באמצעות פטיש, בית המשפט העליון קיבל את ערעורו, ובשל מצבו הנפשי גזר עליו עונש מופחת של 20 שנות מאסר בפועל.

בע"פ 6385/11 בניטה נגד מדינת ישראל (3.12.2012) רצחה המערערת את חברתה בשל הפרעות נפשיות, בית המשפט המחוזי קבע כי התקיימו התנאים לענישה מופחתת ודן אותה ל-20 שנות מאסר, בית המשפט העליון הפחית מעונשה והעמידו על 18 שנות מאסר רק בשל שיפור בשיקומה לאחר תחילת מאסרה.

אשר לפסקי הדין אליהם הפנו באי כוח הנאשם, לטעמי הם אינם תואמים את העבירה בה הורשע, רצח בכוונה תחילה כהגדרתה לפני התיקון או רצח בכוונה על פי סעיף 300א(א) לחוק העונשין. פסקי הדין דנים בעבירת הריגה ובנסיבות שונות לחלוטין ואתייחס לחלק מהם.

בע"פ 9062/12 חבה נגד מדינת ישראל (10.6.2014), החזיק המנוח באקדח, המערער חטף האקדח מידו וירה בו ארבעה כדורים. הוא הואשם בעבירת הריגה, בית המשפט העליון הפחית עונשו

מ-10 שנות מאסר ל-7.5 שנות מאסר מאחר ו"נסיבותיו המיוחדות של העניין מציבות אותו באזור שאינו רחוק מתחום ההגנה העצמית ... הסיטואציה אליה נקלע המערער, בגדרה שלף המנוח בהפתעה אקדח לעברו, כששניהם נמצאים בחדר קטן מאוד, יצרה לחץ ובהלה אצל המערער, ואלה הובילו לתגובתו הקיצונית". נסיבות אלו לא תואמות את הקביעות בהכרעת הדין. הנאשם לוחם מיומן, לא נכנס ללחץ ובהלה והתנהגותו אינה קרובה כלל לסייג של הגנה עצמית.

בע"פ 8133/09 **מזרחי נגד מדינת ישראל** (21.7.2010) הורשע המערער בהריגה ונדון ל-15 חודשי מאסר בפועל. המערער שימש כשוטר והאירוע התקיים בעת מרדף אחר חשוד במהלכו ירה המערער ירייה אחת שגרמה למותו של החשוד.

בע"פ 4191/05 **אלטגאוז נגד מדינת ישראל** (25.10.2006) התברר עניינו של מאבטח בבית ספר שירה למוות בטכנאי מזגנים שניסה להכנס לבית ספר מבלי להזדהות. בית המשפט המחוזי הרשיע את המערער בהריגה ודן אותו ל-16 שנות מאסר בפועל, ובית המשפט העליון העמיד את העונש על 5 שנות מאסר והנימוקים היו "הדרך להבין את התנהגותו של המערער באירוע היא בפרספקטיבה של הלחץ, המצוקה והפחד בהם היה שרוי ... כן אין להתעלם מהתקופה בה בוצע המעשה. הימים ימי פיגועים קשים ... המערער עבר זמן מה לפני האירוע תדריך בו הוזהר מתרחיש של פיגוע חבלני ... מדובר במאבטח, אשר במסגרת תפקידו לשמור על תלמידות בית הספר ניסה לעצור אדם שסירב להזדהות ללא סיבה הגיונית, והשתמש בכוח על מנת להיכנס לשטח בית הספר, באופן שניתן היה לסבור כי צפויה ממנו סכנת חיים לתלמידות. המערער פעל בתחילה באופן הדרגתי ושקול, אולם בהמשך, נוכח התנהגות המנוח, בהתחשב באירועי התקופה ובאחריות הכבדה המוטלת על כתפיו, נלחץ, איבד את עשתונותיו והשתמש בכוח מופרז על מנת לבצע את תפקידו". נסיבות שונות מנסיבות המקרה שלפנינו.

9. נסיבות הקשורות בביצוע העבירה (לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין).

-הרצח בוצע ללא תכנון מוקדם. המפגש עם המנוח במגרש החנייה הפתיע את הנאשם והוא נעשה ביוזמת המנוח. הנאשם נסוג בתחילה וחזר לרכבו, מה שלא מנע את הפעולות האלימות שביצע המנוח כלפי רכבו של הנאשם (3 מכות חזקות לשמשות הרכב ולדלת), הנאשם דרך את נשקו וירה ירי מכוון לחלקים חיוניים בגופו של המנוח כדי להמיתו.

- הנאשם גרם במעשיו נזק עצום. הוא גרם למותו של מוניהר ז"ל, הפך את אשתו לאלמנה ואת ילדי הקטנים ליתומים וזאת בנוסף להגדלת השכול במשפחה הגרעינית ששכלה אחד מבניה במלחמת שלום הגליל וכעת איבדו הוריו וחמשת אחיו גם את מוניהר ז"ל. הפגיעות בכל בני המשפחה פורטו בתסקירי נפגעי העבירה.

-לנאשם לא היה מניע לרצוח את המנוח. כפי שקבענו בהכרעת הדין, הרקע שהביא לסכסוך בין השניים היה קשר רומנטי שקיים הנאשם עם אשתו של מוניהר ז"ל שהביאו גם למסרונים ששלח מוניהר ז"ל לנאשם בעקבות אותו קשר.

-הנאשם יכול היה למנוע את הרצח הטרגי והוא פעל מתוך שיקול דעת ובנחישות בכל אחד מרגעי

האירוע. בהכרעת הדין קבענו כי אין בנסיבות מקרה זה קרבה לסייג לאחריות פלילית. הנאשם היה במצב שהוא רחוק מרחק רב מהתנאים שמאפשרים לראות במעשיו כהגנה עצמית (נסיבות שהיו מביאות לעונש מרבי של 20 שנות מאסר) ולא הוכח מפי הנאשם כי הוא קונטר בצורה כלשהי.

יש לבחון כל מקרה לנסיבותיו והמחוקק, בקביעתו כי גם במקרה של רצח בכוונה יש שיקול דעת שלא לגזור מאסר עולם, קבע למעשה כי גם בסוג זה של מקרים יהיה מתחם עונש הולם, יכול וקצהו העליון יהיה מאסר עולם ויכול ויהיה נמוך יותר, הכול בהתחשב בקריטריונים כמפורט בתיקון 113 לחוק העונשין, אותם בחנתי לעיל.

10. בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הראויה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה אני מציע לקבוע כי העונש ההולם במקרה זה הינו מאסר במתחם שבין 18 לבין 30 שנות מאסר בפועל.

העונש המתאים

11. לא עומד שיקום על הפרק והעונש המתאים יהיה בתוך מתחם העונש ההולם.

12. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40'א' לחוק העונשין):

-הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו. לאחר הירי ווידוא ההריגה הוא הפנה מבט חטוף לעבר המנוח שדימם לרגליו ועזב את הזירה מבלי להושיט לו עזרה.

אין מחלוקת, כטענת הסנגורים, כי למאבטחים שהגיעו בריצה למקום לשמע היריות סימן הנאשם כי הוא זה שירה אבל הוא עשה זאת רק כדי להציל את עצמו מפניהם כדי שלא יראו בו סכנה. תמיכה לכך ניתן למצוא בקביעתנו בהכרעת הדין כי בחלוף 5 שעות, בעת שמסר הנאשם את הודעתו הראשונה במשטרה הוא טען כך: "לא זוכר ... אם בכלל השתמשתי באקדח" (עמוד 10 שורה 35 לת/9ב). לא כך נוהג מי שנוטל אחריות, בוודאי לא בדרך בה בחר למסור דברים שאינם אמת, להכחיש כי ידע שהמנוח הוא זה שעומד מולו והכחיש כי ידע היטב מה מתרחש בכל רגע ורגע.

כמובן שכפירתו באשמה וניהול המשפט במשך ארבע שנים לא יזקפו לחובתו.

אני מאמין כי משלב מסוים רצה הנאשם להגיע להסכם סולחה שלא צלח והעידו על כך חלק מעדי האופי, איני סבור כי משפחת המנוח אשמה באי הגעה להסכם ואני מקווה כי שתי המשפחות יגיעו בקרוב להסכם פיוס ושלוש ביניהם.

לנאשם זכויות רבות בתרומתו לחברה ולמדינה, התרומה הביטחונית והתרומה החברתית לעדה הדרוזית ולתושבי היישוב הן גדולות מאוד, ולמדנו על התרומה הרבה גם במסגרת עמותת עמירים שהיא מבורכת ורבת פעלים וגם בסיוע לסטודנטים במסגרת אגודת הידידים של אוניברסיטת חיפה.

חלק מהדברים לא נחשף בפנינו בשל חסיונם משיקולי בטחון המדינה אך ניתן היה ללמוד עליהם מדברי מפקדיו (במהלך המשפט והטיעונים לעונש) ובשל כך אציע להקל בעונשו של הנאשם בצורה משמעותית ולמקמו קרוב לרף התחתון של המתחם.

לנאשם אין עבר פלילי ועובדה זאת נזקפת לזכותו.

עמוד 12

עונש מאסר יפגע בנאשם ובמשפחתו לרבות באמו הקשישה, אשתו וילדיו, אך בהתחשב במעשה הרצח החמור, אין בפגיעה זו כדי להביא להקלה משמעותית בעונש.

פיצוי לנפגעי העבירה

13. הנאשם גרם תוך 3 שניות לאסון גדול לבני משפחת המנוח, אלמנתו, שני ילדיו (בני 8 ו-12 בעת הרצח) להוריו ולחמשת אחיו. כפי שפורט לעיל בפרק תסקירי נפגעי העבירה, הילדים הקטינים נותרו ללא אב ועם ניתוק ממשפחתם למעט האם, אין לילדים תמיכה נפשית או כלכלית מהמשפחה הגרעינית. אשת המנוח נמצאת באבל גם היום, היא נאלצה לעזוב את הבית עם ילדיה ועברה להתגורר עם אמה, וחווה האשמה חברתית וקהילתית, טרודה בהשרדות יומיומית מאחר ומצבה הכלכלי הורע מאוד לצד ההתמודדות הקשה עם האובדן.

הוריו ואחיו של המנוח נמצאים במשבר עמוק בשל הרצח ונסיבות האירוע. החסר שהותיר הרצח הוא מאוד משמעותי בשל העובדה שהמנוח היה דמות מרכזית במשפחה ובמקום לקבל עזרה ותמיכה מהקהילה הם מצאו עצמם לטענתם ולתחושתם מנודים ומוקצים, בנוסף לנתק שנוותר ביניהם לבין האלמנה וילדי המנוח.

סכום הפיצוי המקסימלי שניתן לפסוק במסגרת הליך זה עומד על 258,000 ₪. שום פיצוי כספי לא ישיב את המצב לקדמותו ויפצה את תשעת נפגעי העבירה, שעד היום חווים יום יום את האובדן והאבל. אין גם מקום במסגרת הליך זה לקבוע עמדה אשר לסכסוך בתוך המשפחה הגרעינית הגם שלא נחשפנו לפרטיו. אין גם מקום להכריע בשאלות שעוררו הסנגורים בתגובתם בכתב לאחר הדיון לעניין היקף הפגיעה במשפחת המנוח והסיבות לכך.

איני סבור כי הנאשם ובני משפחתו ניסו או מנסים לפגוע במשפחת המנוח אלא להיפך. עדי האופי והנאשם בעצמו עשו מאמצים להגיע לפיוס (ראו דברי העדים עו"ד נבואני וג'אבר חמוד). אין בכך כדי להמעיט מהאסון הכבד עמו מתמודדים בני משפחת המנוח מזה 4 שנים.

לטעמי, כפי שצינו עורכות התסקיר, הנפגעים הישירים הם שני הילדים הקטינים (כבני 12 ו-16 שנים היום) ולכן אציע לחברי לפסוק לכל אחד מהילדים הקטינים סכום של 100,000 ש"ח וביתרה 58,000 ש"ח יתחלקו כל יתר נפגעי העבירה (הורי המנוח, אשת המנוח, שלושת אחיו ושתי אחיותיו) בחלקים שווים. כל סכום שישולם יזקף ראשון לזכות הקטינים ורק לאחר הפקדת מלוא הפיצוי עבור הקטינים תועבר יתרת סכום הפיצוי ליתר נפגעי העבירה.

סיכום

לאור האמור לעיל אציע לחברי לדון את הנאשם לעונשים הבאים:

20 שנות מאסר בפועל, בניכוי הימים בהם היה עצור. בעת קביעת משך התקופה לקחתי בחשבון את התקופה בה היה הנאשם עצור בפיקוח אלקטרוני (מיום 25.10.2018 ועד היום).

12 חודשי מאסר על תנאי-הנאשם לא יישא את עונש המאסר על תנאי אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות שהיא פשע ויורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.

תשלום פיצוי לנפגעי העבירה בסכום כולל של 258,000 ש"ח בחלוקה ביניהם כפי שהצעתי לעיל.

אברהם אליקים, סגן נשיא

הנשיא השופט רון שפירא, [אב"ד]:

אני מסכים.

אין ספק כי המקרה שבפנינו הוא מקרה קשה שבו נחרב עולמה של משפחת המנוח והתוצאה החברתית והעונשית היא גם פגיעה קשה במשפחת הנאשם ובנאשם עצמו, שבמו ידיו קטע את מסלול ההצלחה והתרומה שאפיין את דרכו לאורך שנים.

העדויות ששמענו בטרם הכרעת הדין, וגם אלו ששמענו במסגרת הטיעון לעונש, מחזקות את המסקנה כי דווקא ממי שאומן לאורך שנים ואף תיפקד בפועל במצבי סיכון קיצוניים היה ניתן לצפות לתגובה אחרת ולמניעת האירוע הקטלני שבגיניו הוגש כתב האישום. על כך הצער הרב שבמקרה, על תוצאותיו והשלכותיו הישירות והעקיפות.

פועלו החיובי והראוי לציון של הנאשם וכל הנתונים שהוצבו בפנינו בנוגע לפועלו והתנהלותו לאורך שנים, ותרומתו הרבה לביטחון המדינה, כל אלו הובילו לקביעת העונש המתאים בתחתית מתחם העונש ההולם, כפי שקבענו ובהתאם לחובתו של בית המשפט במסגרת הוראות החוק. יתכן שבעתיד ניתן יהיה לתת משקל לכל אותם נתונים שהוצגו בפנינו וזאת במסגרת הליכים אחרים שאינם בפנינו ושלעניינם אינני מביע עמדה.

רון שפירא, נשיא
[אב"ד]

השופטת תמר נאות פרי:

אני מסכימה.

תמר נאות פרי, שופטת

הוחלט פה אחד לדון את הנאשם לעונשים הבאים:

20 שנות מאסר בפועל, בניכוי הימים בהם היה עצור מיום 5.9.2016 ועד ליום 25.10.18.

12 חודשי מאסר על תנאי-הנאשם לא יישא את עונש המאסר על תנאי אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות שהיא פשע ויורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.

הנאשם יתייצב למאסרו בבית סוהר ימ"ר קישון ביום 5.1.2021 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

עד למועד התייצבותו של הנאשם למאסר יישארו בעינם כל התנאים שנקבעו במסגרת הליכי המעצר, לרבות הצו לעיכוב יציאה מהארץ, וכל הבטוחות שהופקדו להבטחת התנאים.

הנאשם ישלם לכל אחד מילדיו הקטינים של המנוח (א' וה') פיצוי בסכום של 100,000 ש"ח.

הנאשם ישלם פיצוי נוסף בסכום של 58,000 ש"ח שיחולק בחלקים שווים בין הוריו של המנוח, אשת המנוח, שלושת אחיו ושתי אחיותיו, כך שבסה"כ יעמוד הפיצוי על סכום של 258,000 ש"ח.

כל סכום שישולם ייזקף לזכות הקטינים ורק לאחר הפקדת מלוא הפיצוי לקטינים תועבר יתרת סכום הפיצוי ליתר נפגעי העבירה בחלקים שווים. הפיצוי ישולם בדרך של הפקדתו בקופת בית משפט.

על מנת לקבל את כספי הפיצוי של הילדים הקטינים מקופת בית המשפט, תפתח אמם חשבונות בנק על שמו של כל אחד מהם באופן שיאפשר משיכת הכספים לאחר הגעת הזכאי לפיצוי לגיל 18. במידה ויידרש שימוש בכספי הפיצוי לפני המועד הנ"ל, ניתן לעשות כן לאחר קבלת אישור מבית משפט לענייני משפחה.

המאשימה תמסור למזכירות בית המשפט את הפרטים הדרושים לצורך ביצוע התשלום ובכלל זה את פרטי חשבון הבנק של אחד מנפגעי העבירה.

אין בקביעת גובה הפיצוי כדי להגביל את נפגעי העבירה בתביעת פיצוי על מלוא נזקיה בפני פורום מתאים אחר.

לתשומת לב המזכירות הפיצוי כולל גם פיצוי לזכותם של קטינים.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ט כסלו תשפ"א, 15 דצמבר 2020, במעמד הנאשם וב"כ הצדדים.

תמר נאות פרי, שופטת

אברהם אליקים, סגן נשיא

רון שפירא, נשיא
[אב"ד]